Na obrobju Ljubljanskega barja se iz mladosti spominjam ogromnih hrastov. Nemalokrat smo se spravili v nemogoče situacije, ko smo plezali nanje. Otroško domišljijo nam je burila njihova moč in pokončnost, ko so kljubovali različnim vremenskim neprilikam. Spomnim se udara strele, ki je enega od hrastov dobesedno olupil, a na tla tega velikana ni mogel spraviti. Ta hrast stoji še danes.

Prof. dr. Janko Jamnik me je spominjal na te hraste iz mladosti. Bil je velik, pokončen in pošten človek. Bil je neomajen, pripravljen vztrajati in vzdržati v svojih odločitvah. Trdno je bil zasidran v prepričanju, da je odličnost tista najbolj pomembna kvaliteta za nadaljen razvoj inštituta, ki ga je tako predano vodil. Čutili smo, kako močno si je želel za Slovenijo, da bi se rešila iz krize in se razvila v uspešno moderno družbo. Stavil je na vrhunsko znanost in tesno sodelovanje z gospodarstvom.

Prof. dr. Janka Jamnika sem zares poznal šele dobra štiri leta, ko me je povabil, da se pridružim vrhunski ekipi Kemijskega inštituta. Vabilu sem se med drugim odzval tudi zato, ker se je profesor Jamnik zelo trudil vzpostavljati nove prakse v slovenskem znanstvenem prostoru. Na Kemijski inštitut je želel pritegniti odlične znanstvenike, ki jih je s previdnostjo iskal in vabil. Želel si je ustvariti mednarodno skupnost, kjer ne bi manjkalo študentov in sodelavcev iz tujine, uresničitve te želje pa žal ni dočakal. Bil je ambiciozen, neustrašen in svoje načrte in dosežke je drzno primerjal z najboljšimi na svetu, kar je zahteval tudi od nas: »biti najboljši«. To me je pritegnilo, saj tega v prejšnjem okolju nisem bil vajen. S potrpežljivostjo in optimističnim zaupanjem je verjel v naše delo. Ravno v letošnjem letu je naš laboratorij dosegel nekaj lepih uspehov in tega se je iskreno veselil skupaj z nami.

Rad je podpiral mlade znanstvenike in mi večkrat dejal: »Če imate kakšnega odličnega mladega znanstvenika, povejte, ga bomo z veseljem podprli in mu omogočili razvoj.« Zares je potem kdaj tudi sam omogočil najboljšim študentom delo v naših laboratorijih. »Biti najboljši« v raziskavah in skrb za mlade znanstvenike sta zagotovo dve od njegovih jasnih načel, ki jih bomo sodelavci Kemijskega inštituta nosili s seboj pri svojem delu.

V zasebnem življenju si ga bom zapomnil kot prijaznega, toplega in iskrivega sogovornika. V zadnjem času se je rad odzval povabilom na pogovore o stanju duha in razmislekih o razvoju slovenske družbe, kjer je iskreno delil svoja prepričanja, s katerimi je širil optimizem, da lahko s trdnim delom dosežemo spremembe na bolje. Nenazadnje si ga bom zapomnil kot ljubečega moža, ki je

bil zelo ponosen na svojo ženo Tatjano in hčerko Klaro. Bili sta mu predana opora v nemirnih časih.

Zdaj je ta hrast padel. Padel je pomemben steber slovenske znanosti in družbe. Čeprav je njegovo življenje prekinjeno, ostajajo njegove vrednote: poštenost, odgovornost in zavzemanje za najvišje cilje vodilo za našo pot v prihodnost.

Gregor Anderluh